

— Живѣхъ въ заключени простори,
въ неумолима пустота,
и въ мойта повесть се повтори
на нѣкой Люне повестъта.

Скверниха нищи мойто знаме,
врагъ — мойта девствена земя,
а надъ мощъта и гордостъта ми
измамна слава се надсмѣ.

И ето, свелъ очи, въ които
безумна пропастъ се вдълба,
съ последенъ жаръ въ сърдце разбито
азъ шѣпна пламенна молба:

Царице, спрѣхъ до твойтѣ кули —
прати ми въ прязнощъ вихренъ стонъ,
катъ бледенъ листъ да ме отбрули
отъ моятъ обезлистенъ клонъ.